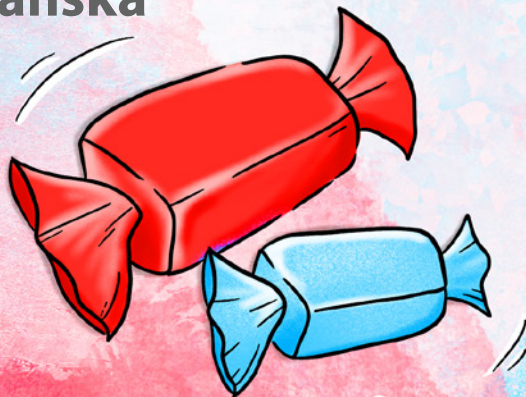
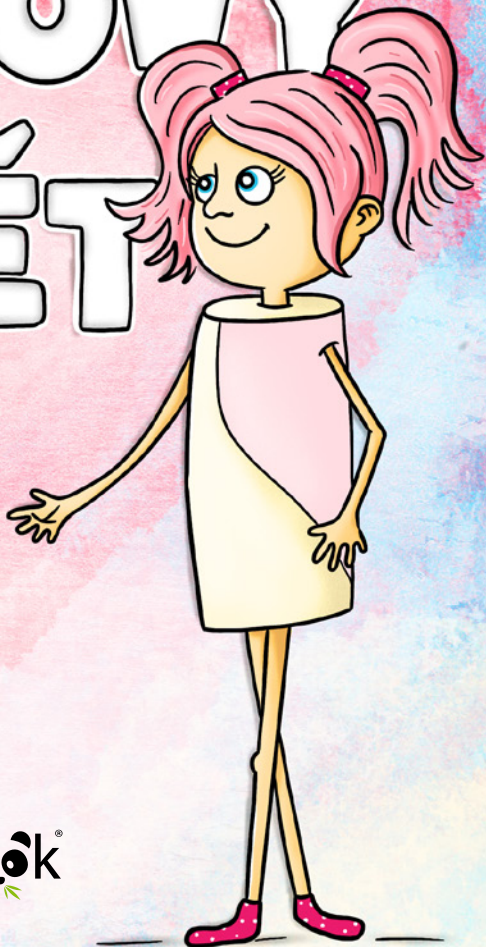

Zuzana Slánská

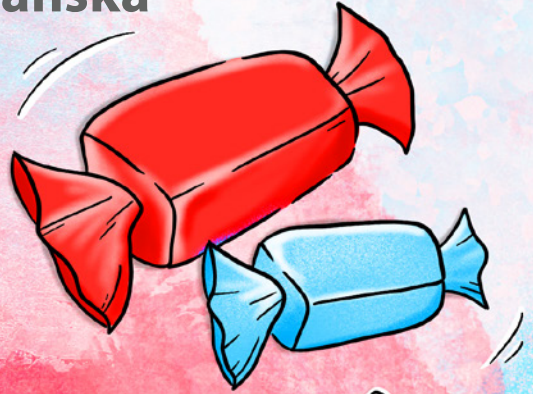
CUKROVÝ SVĚT

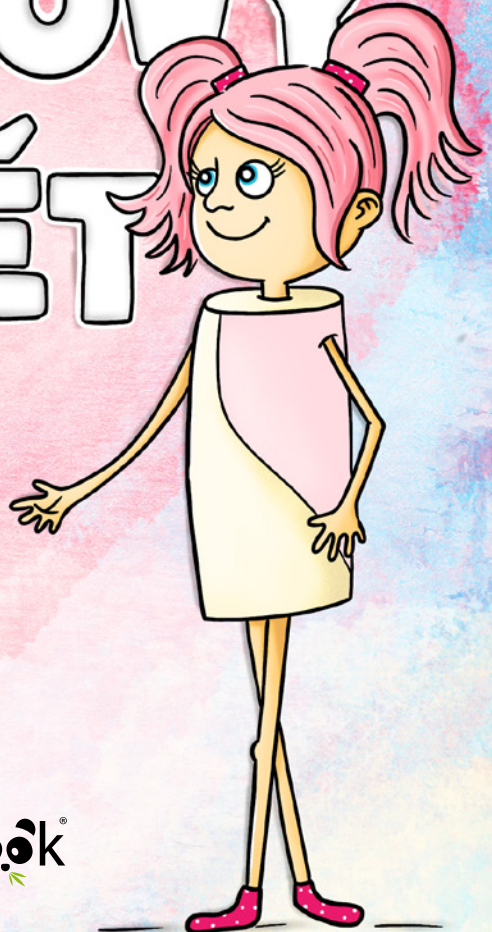
bambóok

bambôk®

Zuzana Slánská

CUKROVÝ SVĚT

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Slánská

Cukrový svět

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8611. publikaci

Ilustrace Zuzana Slánská

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 96

Vydání 1., 2022

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Zuzana Slánská, 2022

ISBN 978-80-271-1889-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-3527-1 (print)

OBSAH

Růžový ocásek	7
Velká Máma	14
Setkání s kontrolory	24
Náfuka	34
Zlobivá Madla	42
Čokoládová stěna	55
Ledová ulice	62
Kazimírova laboratoř	71
Velký poplach	79

RŮŽOVÝ OCÁSEK

„Co si dáš k snídani?“ volala na Tonda maminka z kuchyně. Tonda seděl v jídelně u velkého stolu a houpal nohama. Rukou se opíral o bradu. Ještě skoro spal. Dneska ho však sluníčko pohladilo po tváři a vytáhlo z postele dříve než obvykle. Vypadalo to na pěknou prázdninovou sobotu.

„Dva třešňové koláče.“

„A sníš je oba?“ zaznělo z kuchyně pochybovačným hlasem.

„Neboj,“ uklidňoval Tonda maminku, ale to už se objevila ve dveřích s talířkem nadýchané bublaniny.

„A tady máš čaj,“ pohladila ho po vlasech a položila před něj puntíkový hrníček.

Tonda si pomlaskl a s chutí se zakousl do třešňové pochoutky. V duchu přemítal, co bude dělat. Včera byli s Pepíkem na kole u řeky, ale dneska jeho nejlepší kamarád odjíždí k babičce do Pardubic na celé dva týdny. Na druhou stranu mu z prázdnin určitě doveze pardubický perník s polevou.

Mohl by zkusit zazvonit na Esterku. Sice s sebou všude nosí tu bílou kouli, králíka Mikuláše, a bojí se lézt po stromech. Ale fotbal umí hrát dobře. A to je holka! Mohli by si na zahradě chvíli kopat na bránu.

Otřepal se, když se zamyšleně napil hořkého čaje a natáhl se pro cukřenku. Chtěl otevřít porcelánový poklop, ale zarazil se. Zdálo se mu, že na ubruse zahlédl otisky malých stop.

Mohly by to být jen malé flíčky. Ale přece jen byly podivně pravidelné. Že by něco maličkého cupitalo po stole? Ale co by to mohlo být? Stopy jsou i na cukřence. A tady...

jako by jedna malá nožka uklouzla po porcelánu. Nadzvedl poklop a opatrně do ní nahlédl. Asi má jen bujnou fantazii. V cukřence se nic s malýma nožkama neukrývalo. Vzal lžičku, aby si osladil čaj, ale najednou měl pocit, že se cukr pohnul. Trošku se lekl a nahlédl do cukřenky pozorněji. Jako by... A opravdu! Z hromádky cukru čouhal malý růžový ocásek!

Překvapeně zamrkal očima, jestli se mu to nezdá, ale když se podíval pozorněji, všiml si, že se malý ocásek dokonce kýve ze strany na stranu. Tonda se letmo zamyslel, jestli by ho tvořeček v cukřence nemohl třeba

pokousat, ale zvědavost byla silnější než strach. Otřel si ruku od koláče do kalhot a strčil palec a ukazováček do otvoru cukřenky, aby ocásek uchopil.

Jakmile se růžového ocásku dotkl, zatočila se mu hlava. Cítil, že se mu ramena propadla kamsi k nohám. Z břicha se mu vyfoukl veškerý vzduch a ruce se zkrátily. Kolem hlavy se mu točil vír a hučelo mu v uších. Musel zavřít oči, protože se okolo něj míhaly barvy tak zářivě duhové, že se mu z toho dělalo špatně. Dopadl tvrdě. Ležel nehybně na břiše a pomalu zamžoural jedním okem. Viděl trochu rozmazaně. Všechno kolem něj bylo leskle bílé. Zaostřil a zjistil, že leží na hromadě bílého písku. Pootočil hlavu, aby se rozhlédl, a všiml si, že nad ním někdo stojí.

Byla to postava připomínající marshmallow. Bonbón vesele pokyvoval hlavou, na které se pohupovaly dva růžové culíky. Velké modré oči ho zkoumavě pozorovaly

a široký vřelý úsměv ho ujišťoval, že se nemusí bát. Tonda místo pozdravu jen překvapeně otevřel pusku.

„Už jsem se bála, že se ho nedotkneš,“ uvítala ho bonbónová slečna a zatřepala mu před nosem svým růžovým ocáskem.

„To... já... co?“ blekotal Tonda nechápavě a pomalu se zvedal na nohy.

„No, jsi v cukřence,“ rozhodila rukama. „Jsem Candy.

Ve skutečnosti je to dost obyčejný jméno, raději bych se jmenovala Twinkie nebo Brownie, ale to si nevybereš. Vlastně jsem uvažovala, že bych si jméno změnila, ale Candy nakonec není zas tak hrozná. Představ si, kdybych se jmenovala třeba Chewie, jako nějaká použitá žvejka... Děš! Kam pořád vejráš?“

Tonda se rozhlížel. „Ten bílý písek je tedy cukr? A já jsem v naší cukřence?“

„Pojď, ať tady nevystojíme důlek,“ otočila se k němu zády a vydala se vpřed. Ocásek se jí vrtěl ze strany na stranu.

Tonda se rychle vzpamatoval a snažil se ji doběhnout. Šlo to těžko, bořil se skoro až po kolena v cukru a nechápal, jak Candy může jít tak ladně, aniž by se propadla. Po očku ji sledoval.

„Tak jsme tady,“ najednou se zastavila.

„Kde?“ nechápal Tonda. Všude byl jen nahromaděný cukr.

„Na místě. Teď mě dobře poslouchej,“ chtěla začít s instrukcemi, ale zarazila se. „Umíš, doufám, plavat?“

„Samo,“ prohlásil Tonda dotčeně. Kdyby viděla, kolikrát porazil Pepíka v řece. A Esterka musí mít ve vodě dokonce rukávky!

„Tak dávej pozor. Zaprvé se musíš pořádně nadechnout, jinak budeš mít plný nos cukru a věř mi, není to nic příjemného! Zadruhé musíš taky dobře zavřít oči. Když je zavřeš jen tak napůl, cukr ti může slepit řasy k sobě a pak se těžko rozlepují. Mám to vyzkoušené.“

Tonda překvapeně naslouchal.

„A zatřetí musíš plavat kolmo dolů pod sebe. Nesmíš nikde zabočit, uhnout nebo se vracet. Nebo se ztratíš a už tě tady nikdy nikdo nenajde.“

„Cože?!“ vyděsil se Tonda. „Jak jako kolmo?“

„Prostě přímo dolů. Pod sebe. Nic na tom není. Neboj se. Dělej to jako já.“ Candy se zhluboka nadechla, až se jí zvětšily tváře, pevně stiskla víčka k sobě a skočila šipku. Zatřepala nožkami a zmizela pod cukrovou hladinou.

Tondu vyděsilo, že najednou zůstal sám. Rozhlédl se kolem sebe, z plných sil se nadechl, stiskl oči a skočil šipku do cukru. Neplavalo se mu dobře. V řece nebo bazénu byl vždycky jako rybička. Tady se musel mnohem víc snažit. Měl spíše pocit, jako by hrabal v písku, ale

nesměl se přitom podívat, kam se hrabe. Pomalu mu docházely síly. Znovu rozmáchl rukama, i když nevěděl, kam plave. Proč Candy poslouchal? Vždyť ji vůbec nezná! Co když chtěla, aby skočil do cukru a ztratil se. Byla schválně milá a usměvavá a on jí naletěl. Ruce ho bolely, tempa byla pomalejší. Zkusil více kopat nohama, protože ty měl z fotbalu silnější. Kdyby nesportoval, určitě by v té hromadě cukru zůstal už nadobro. Ale i tak se zdálo, že se nikam neposouvá. Jako by ho cukr stále více utlačoval. Tiskl mu hrudník i tváře, v ústech cítil sladkou chuť, ačkoli se snažil mít pusu zavřenou. Každé tempo ho bolelo čím dál tím víc. Přistihl se, že přestává hýbat rukama. Už mu docházel dech.

Zpanikařil. Vždyť se tady udusí! Posbíral všechny zbytky sil, pořádně máchl rukama a najednou pocítil obrovskou úlevu. Všechno kolem něj bylo lehčí, nic ho netlačilo, netížilo. Vlastně už ani nemusel máchat rukama, padal dolů. Začal nabírat rychlost. Báł se otevřít oči, protože nevěděl, co se děje. Až to svištělo, jak rychle letěl dolů.

BUM! Rána byla velká, tvrdě dopadl na zadek, až poskočil dopředu. Zmateně se rozhlížel kolem sebe. Opodál se Candy svíjela smíchy.

„Zapomněla jsem ti říct, že je lepší se ve vzduchu sbalit do klubíčka. Pak přistaneš v kotoulu a neměl bys naražený zadek. Tak se nezlob a...“ zarazila se a ukázala kolem sebe. „Vítej v Cukrovém světě!“

VELKÁ MÁMA

„V Cukrovém světě?“ divil se Tonda a třel si naraženou kostrč. Nutkání vynadat Candy, že se kvůli ní málem v cukru udusil, ho zvolna přecházelo. Vystřídal ho údiv, který projevil otevřenou pusou a nevěřicným rozhlížením kolem sebe.

Candy se nadmula pýchou. „Koukáš, co?“

Tonda opravdu koukal a nevěřil svým očím. Okolo se tyčily vysoké barevné komíny, které vypouštěly růžové a modré bubliny, z jiných se zase linula duhová pára. Budovy měly nepravidelné tvary a rozhodně nevypadaly jako řadovky u nich v ulici. Některé dokonce připomínaly cukrovinky, třeba koblihu s polevou nebo hromadu lentilek. Vonělo to tu jako v cukrárně. Možná ještě sladčeji. Mezi domky vedly úzké uličky, po kterých pospíchaly poněkud zvláštní postavy. Lidský vzhled jich mělo jen několik.

„Pozor, pozor. No tak, uhněte přece,“ křičel malý mužíček, který šlapal na kole s obří přední pneumatikou. Na řídítkách měl velkou bednu, přes kterou určitě nemohl dobře vidět na cestu. Možná proto tolik křičel, aby mu nikdo nepřekážel. Tondovi s Candy se podařilo uskočit na stranu v poslední chvíli. Když je míjel, Tonda si všiml, že z bedny vyskakují malé fialové housenky s velkými zuby.

„Veze je na převýchovu. To je strejda Bubla. Teda ne že by to byl můj strejda. Není to ničí strejda,“ vysvětlovala Candy, zatímco si Tonda dřepł, aby si mohl zblízka prohlédnout dvě malá zvířátka, která z bedny vyskočila na zem. „Nikdo mu neřekne jinak. Stará se o tyhle housenky. Pomáhají nám uklízet a pojídají nepořádek. Někdy ovšem snědí moc cukrových zbytků a začnou být neposlušný.“

„Jak to myslíš? Vždyť jsou tak roztomilé,“ usmíval se na jednu z nich Tonda. Sledovala ho velkýma očima a sotva to dořekl, nadskočila, otevřela pusku a ostrými zoubky se mu zakousla přímo do nosu.

Tonda vyskočil a začal poskakovat. „Auuu!“

„Tohle dělají pořád,“ podotkla s ledovým klidem Candy a popadla housenku za tělíčko. Tahala ji, aby se Tondy pustila. „Okousávají všechno, co jim přijde do cesty, a místo pomoci nám vlastně častokrát škodí. Pusť se, ty potvoro.“ Trochu ji polechtala a sevření povolilo. Candy se rozmáchla a housenku zahodila. Tonda se držel za pokousaný nos.

„Za chvíli to přejde,“ zkontrolovala mu zranění. „Ale raději tě vezmu za Velkou Mámou, podívá se na to, abys nedostal infekci. Víš co, my už jsme na kousnutí zvyklí. To si prostě jen tak jdeš po ulici a najednou tě něco kousne do paty. Housenka. Někdo to ani nevnímá. No, a strejda Bubla, sotva jednu várku odveze do polepšovny, už jede

sbírat novou. Sladkostí se vyrábí čím dál víc, tak je i více cukrovýho odpadu. A proto housenky zlobí čím dál častěji. Co mlčíš? Bolí to?“

„Nemluvím, protože pořád mluvíš jen ty.“ Trošku ho kousnutí bolelo, ale ne tolik, jako když tenkrát dostal od Esterky kopačákem do nosu. „Ty tu bydlíš?“

„Jo, támhle,“ ukázala nahoru do dálky, kde na kopci byly rozeté malé barevné domečky.

„Někdo bydlí i tady dole, ale je tu hluk z továren a pořád tady někdo někam spěchá.

Nahoře je víc klidu. Mám u domu malou zahrádku. A víš co? Nedávno jsem si chtěla vypěstovat rajčata. Ochutnala jsem je ve vašem světě. Máš rád rajčata? Já děsně!“

Candy si pohladila břicho a pokračovala: „Měla jsem je teda jen jednou, když jsem omylem přepadla do salátu. Jenže tady je neúrodná půda, taková dost cukernatá. Místo rajčat mi vyrostla podivná růžová rostlina s lékořicovými kuličkami. Tak jsem ji vytrhla a zahodila. Chápeš, ne? Kdo by chtěl pořád jíst něco, co je sladký. Děs!“

Tonda to nechápal. Vždyť mít na zahrádce lékořicové bonbóny by bylo super. Mohli by je s Pepíkem a Esterkou pojídat, kdykoli by chtěli.

„Tady se dá zelenina koupit jen v lékárně. Ale je strašně drahá a většinou na předpis. A pak ji ještě dostávají pacienti v nemocnici.“

„Máte tu i nemocnici?“ divil se Tonda.

„To je jasný, ale neboj, s tvýmnosem tam nemusíme. Velká Mára nám řekne, jestli je to vážné.“

Candy otevřela velká zdobená vrata, která místo kliky měla pruhované lízátko. Vešli do menší haly

s vysokým stropem a pěti ochozy kolem dokola.

Tonda se usmíval, když viděl ve vzduchu poletovat okřídlené stříbrné talířky. Některé z nich dokonce hrály na babu.

„To jsou Přenašeči,“ všimla si Candy, co Tonda zaujalo. „Jejich úkolem je

dopřavit cukrovinku na určený místo včas. Víš, aby všechno klapalo podle denního plánu. Jsou skoro v každé výrobní hale. Tihle přenášejí pusinky na pásy.“

„Pusinky? Jaké pusinky?“ nechápal.

„Sněhový pusinky. Co sis myslel, že jsou ty bílý hrudky, který na nich leží?“

Popravdě řečeno byl tak zaujatý talířky s křídly, že si ani nevšiml, že na nich něco leží.

„Támhle je Velká Mára.“

